

Грицієнко В., курсант
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Ярошенко А.С., к.ю.н.,
доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ РЕАЛІЗАЦІЇ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

У даний час у світі дуже гостро стоїть питання проблеми гендерної нерівності. Прояви дискримінації за гендерною ознакою до сих пір охоплюються більшість сфер життєдіяльності людей. Саме тому зараз реалізація гендерної політики дає змогу показати рівень демократичного розвитку кожної держави світу. У сучасних реаліях життя в суспільстві відбувається трансформація відносин між чоловіком та жінкою в усіх сферах життя. Низький рівень реалізації та впровадження принципу гендерної рівності – це показник нераціонального напрямку розвитку сучасної держави.

Наша держава обрала вірний шлях свого демократичного розвитку та усіма силами здійснює свою законодавчу і правотворчу діяльність з метою винайдення ефективного дієвого механізму реалізації рівних гендерних відносин у всіх сферах життєдіяльності громадянського суспільства. Багато міжнародних нормативно-правових актів базується на принципі гендерної рівності, насамперед Загальна декларація прав людини (1948 р.), Декларація ООН про викорінення насильства щодо жінок (1993 р.), Конвенція ООН про ліквідацію всіх форми дискримінації стосовно жінок (1967 р.) тощо. Більшість документів було ратифіковано Україною ще у складі СРСР, а решта – за часів незалежності. Серед цих документів були Конвенція про дискримінацію в галузі праці та занять (ратифікована від 04.08.1961 р.), Конвенція про рівне ставлення й рівні можливості для працівників чоловіків і жінок: працівників із сімейними обов'язками (ратифікована від 11.04.2000 р.), Конвенція про рівне винагородження чоловіків і жінок за рівноцінну працю (ратифікована від 10.08.1956 р.). Програма розвитку ООН щодо гендерної демократії передбачає систему волевиявлення чоловіків і жінок, за якої вони наділяються рівними можливостями і правами, які законодавчо закріплюються і реалізуються шляхом застосування політико-правових принципів, дій і розбудови громадських і державних структур [1, с.29].

Національне законодавство України щодо реалізації гендерної політики базується на таких фундаментальних міжнародних документах: «Пекінська

декларація та Платформа дій щодо поліпшення статусу жінок» (1995 р.), «Декларація щодо рівності жінок та чоловіків» (1988 р.), «Віденська декларація прав людини» (1993 р.) тощо. Ратифікувавши дані нормативно-правові акти, що стали основою та фундаментом для розвитку і впровадження гендерної політики, Україна зробила вірний крок для запуску демократично-правового розвитку країни, поповнила національне законодавство сучасними положеннями та засадами, які застосовуються в інших розвинених державах [2].

Конституцією України гарантується права та свободи громадян та рівність їх перед законом. Стаття 24 наголошує, що ні в кого не може існувати ніяких привілеїв або обмежень за індивідуальними особливостями: расою, кольором шкіри, релігійними, політичними чи іншими переконаннями, статтю, матеріальною забезпеченістю, соціальною незалежністю або іншими ознаками. Також дана стаття закріплює рівність чоловіків і жінок перед законом. До спеціальних положень слід віднести: надання однакових можливостей та прав у політичному, суспільному та культурному житті, професійному навчанні, отриманні роботи та оплати за роботу для жінок; створення умов для поєднання жінками роботи і материнства; забезпечення правовим захистом, матеріальною та моральною підтримкою материнства і піклування про дітей [3].

Для пострадянського суспільства жіноча підприємницька діяльність вважалася цілком новим явищем, що було викликано поганим ставленням та ненаданням потрібних можливостей для реалізації прав жінок у економічній та соціальній сферах життя суспільства. Складність здійснення підприємницької діяльності жінками у той час була пов'язана з економічними та соціальними факторами, що були характерні тогочасній Україні. Більшість жінок прагнуть не лише до професіонального майстерства і самореалізації, але і до звичайного виживання в умовах офіційного безробіття. Крім того, жінки прагнуть до ведення власного бізнесу, намагаються уникнути дискримінації на ринку праці, що пов'язана із гендерною нерівністю. Це виражалося в таких проблемах, як більш низький, порівняно із чоловіками, рівень оплати праці, складності при влаштуванні на роботу і в кар'єрному рості [4].

Отже, національне законодавство України закріплює рівні права і можливості для жінок і чоловіків, але на зараз практика показує реальні факти грубого порушення даних вимог та положень, встановлених на державному рівні. На деякі питання щодо гендерної рівності сучасне українське законодавство відповісти не в змозі. Наприклад, присутнє порушення права жінок для набору на ряд професій, результатом чого є зниження конкурентоспроможності жінок в порівнянні з чоловіками на ринку праці. Ці питання вимагають якісного обговорення та впровадження ефективного механізму регулювання даних відносин. Дані зміни повинні вдосконалити національне законодавство України та врівноважити права та можливості жінок на фоні чоловіків.

1. Уварова О.О.: Права жінок та гендерна рівність. Навчальний посібник. Київ, 2018. <https://nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/08/MSc-9-Права-жінок-та-гендерна-рівність.pdf> (дата звернення: 20.05.2021).

2. Проблеми гендерної рівності в системі соціально-трудова відносин. Всеукраїнський конкурс студентських наукових робіт з "Охорони праці", 2021.

URL:https://www.khadi.kharkov.ua/fileadmin/P_vcheniy_secretar/OXOPONA_PRACI/2021/Henderna_Rivnist.pdf (дата звернення: 20.05.2021).

3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 20.05.2021).

4. Parsons T. Age and Sex in the Social Structure It Essays in Sociological Theory Pure and Applied, 1949 — 232 (дата звернення: 20.05.2021).

Гуц А. С, курсантка

Науковий керівник:

Резворович К.Р., к.ю.н.,

завідувачка кафедри

цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЗАХИСТУ ПРАВА ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ ЗА ЦИВІЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Сьогодні серед суттєвих проблем, пов'язаних з інститутом власності, слід виділити проблеми державної власності (власність розподілена між трьома рівнями управління, без поділу влади; державна власність потрібна, вона виконує певні соціальні функції); проблема співвідношення публічного та приватного права.

Попри наявний масив наукових розробок із досліджуваного питання, нині невирішеними залишаються проблемні питання колізійності норм вітчизняного законодавства про форми права власності; відсутня єдність у поглядах науковців щодо вдосконалення вітчизняного законодавства в частині форм права власності тощо. У структурі цивільного законодавства, що регулює відносини власності, визначено та визначено основні форми власності в Україні.

Також одночасне існування права публічної власності у всіх учасників цивільних відносин може свідчити про можливість використання для власних потреб будь-якої особи між міськими дорогами, лісами, водосховищами, надрами, пляжами та іншими громадськими будівлями та спорудами, які є